

РЕШЕНИЕ

№ 7075

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1706** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на Н. К. Н., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № Ж-767/19.11.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране В жалбата се инвокират доводи за незаконосъобразност на решението и се иска отмяната му.

В с.з. страните редовно призовани поддържат направените с жалбата, респективно отговора към нея доказателствени и процесуални искания, като молят съда да се произнесе в този смисъл.

За да се произнесе по жалбата, от фактическа и правна страна съдът намира следното.

1. По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима/решението е получено от жалбоподателя на 07.12.2020г., поради което подадената на 18.12.2020г. жалба, е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност.

Обжалваното решение на КЕВР - л.39 от делото е постановено по повод постъпила до Комисията жалба по реда на чл. 22 от ЗЕ. КЕВР е колективен орган от 9 души, като

решението ѝ е взето с шест гласа „за“, от които четири гласа „за“ от присъстващите членовете на Комисията със стаж в енергетиката. Поради което Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон правомощия, при необходимия кворум и мнозинство за вземане на решението /съгл. чл. 36 ал.1 т.1 вр. чл. 35 ал.2 т.1, ал.3 и ал.4 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация- обн., ДВ, бр. 43 от 12.06.2015 г., в сила от 12.06.2015 г., изм. и доп., бр. 19 от 11.03.2016 г., в сила от 11.03.2016 г./.

Решението отговаря на изискванията за писмена форма по общата норма на чл. 59 ал.1 от АПК, като съдържа всички реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Решението съдържа мотиви и фактически установявания на органа-издател. Решението е издадено с посочено правно основание - чл. 22 ал.1, ал.5 от ЗЕ вр. чл. 147 ал.2 от Наредба № 3/13г. за лицензиране на дейностите в енергетиката

По жалбата и предвид депозираното становище по нея, е изготвен доклад по случая от КЕВР /съгл. чл.145 от Наредба 3/13г. /. Проведено е закрито заседание на КЕВР на 19.11.2020 г., като е взето решение по жалбата /съгл. чл.147 от Наредба 3/13г. /. Въз основа на взетото Решение по т.11 от Протокол № 247/19.11.2020г. на закрито заседание – л.45 от делото, е издадено и обжалваното Решение № Ж – 767/19.11.2020г. Изложеното мотивира съда да приеме, че процесното решение е постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила, но при неправилно приложение на материалноправните разпоредби.

2. По приложението на закона.

Предмет на обжалване в настоящото производство е Решение № Ж-767/19.11.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране. Обект на това решение е разглеждането на две групи въпроси, които по същество са свързани със собствеността на съществуващата мрежа за ниско напрежение, която е в близост до обекта и изграждането на нови съоръжения, които са били предмет на установяване в рамките на производството по адм.д. №10251 от 2018 г. по описа на АССГ и по адм.д. № 2133 по описа на ВАС за 2020 г. При съдебното обжалване е приет за незаконосъобразен извода на КЕВР, потвърждаващ издадено от [фирма] становище за присъединяване на обекта, представляващ имот на жалбоподателя към електропреносната мрежа. Постановеното за незаконосъобразно решение на КЕВР е предвиждало включването на имота на жалбоподателя да се извърши по схема, която изисква изграждане на нови съоръжения по ЗУТ, а съществуващите, които и към момента се използват за снабдяване на имота с електричество, е прието, че не могат да бъдат използвани, тъй като не били собственост на електроразпределителното дружество /писмо на [фирма] с изх. № 4088513 от 29.03.2016 г./.

В рамките на проведеното производство по адм.д. № 10251 от 2018 г. по описа на АССГ е било установено, че мрежата е годна за използване, че към нея има присъединени потребители, включително имотът на жалбоподателя, както и че при наличието ѝ няма нужда от изграждане на нови съоръжения, които се предвиждат в схемата за присъединяване по отмененото решение на КЕВР, предмет на адм.д. 10251 от 2018 г. по описа на АССГ.

Така очертаните спорни въпроси са били предмет на производствата, по които има

постановени влезли е сила съдебни решения: Решение № 8139 от 18.12.2019 г. на Административен съд - София град по адм.д. 10251 от 2018 г., потвърдено и от Решение № 9690 от 15.07.2020 г. на Върховен административен съд по адм.д. 2133 по описа на съда за 2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл.177, ал.2 от АПК, актове и действия на административен орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. В случая след като с Решение № 8139 от 18.12.2019 г. на Административен съд - София град по адм.д. № 10251 от 2018 г., потвърдено и от Решение № 9690 от 15.07.2020 г. на Върховен административен съд по адм.д. № 2133 по описа на съда за 2020 г. е отменено по жалба на Н. К. Н., с адрес [улица], [населено място], обл. Шумен, Решение № Ж-630 от 30.08.2018г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е приета за неоснователна подадената от него жалба с вх. № Е-13-45-15/23.02.2016г. срещу [фирма] и е прекратено образуваното въз основа на нея административно производство, като е върната преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона, то административният орган е следвало да изпълни указанията на съда.

Съдът намира, за относима към настоящия случай разпоредбата на чл.173, ал.2 от АПК, съгласно която, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Тази разпоредба сочи на задължително изпълнение на указанията на съда от страна на административния орган, който, обаче в настоящия случай не се е съобразил и не е изпълнил дадените му от страна на съда указания. Това като последица води до извод в настоящия съдебен състав за нищожност на акта, която следва да бъде обявена със съдебното решение.

От фактическа и материалноправна страна, в предходното производство съдът е изяснил спора и е дал точни указания на административния орган, които не са изпълнени от последния, поради което и постановения от него акт е нищожен в съответствие с чл.177, ал.2 от АПК.

По отношение на задължителните указания, които административния орган следва да съблюдава при новото произнасяне, съдът намира за относима съдебната практика на

ВАС, обобщена в ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 15293 ОТ 10.12.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 9052/2020 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС, съгласно която административният орган при предходното си произнасяне е бил обвързан с указанията на съда под страх от нищожност на повторно издадения акт: „В хипотезата по чл. 173, ал. 2 АПК - на връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, диспозитивът на решението не притежава самостоятелен регулативен ефект. Той трябва да бъде разглеждан в единство с указанията до органа, а те се съдържат именно в мотивите към съдебния акт. Доколкото указанията са задължителни, те предопределят и новото произнасяне на органа, който под страх от нищожност на повторно издадения акт - чл. 177, ал. 2 АПК, е обвързан от тях при разрешаването на въпроса."

Така, при новото разглеждане на жалбата от страна на административния орган, последния следва да съобрази следните обстоятелства, предмет на предходно развилото се съдебно производство.

По отношение на първия от спорните въпроси между страните, следва да се има предвид, че собствеността на мрежата ниско напрежение, съобразно притите по делото доказателства до 1999 г. не би могла да бъде частна собственост нито на физическо, нито на юридическо лице, а единствено държавна, като съоръженията в нея са изключени от гражданския оборот. Впоследствие, държавната собственост върху енергийните обекти, установени в Закона за електростопанството /отменен 20.07.1999 г./, ex lege преминава в собственост на енергийните предприятия, получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката. Това следва от разпоредбите на чл.58 и § 67, ал.2 и 9 от ПЗР на Закон за енергетиката и енергийната ефективност /отменен 05.03.2004 г./и чл. 40 ал. 1, т. 2 и § 4, ал.11 от ПЗР на Закона за енергетиката, действащ понастоящем.

По втория спорен между страните въпрос свързан със схемата за присъединяване, предвидена в отмененото Решение № Ж-630 от 30.08.2018 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, следва да се съобрази от страна на органа формирания от съда извод относно проектирането на нови електрически съоръжения по реда на ЗУТ, което от своя страна обосновава приложимост на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. и сключването на договор за присъединяване и заплащане на цена за присъединяването.

3. Относно разноските.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 610 лв., от които 10 лв. за държавна такса и 600 лв. за процесуално представителство.

Направеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Действително делото не представлява такова с фактическа и правна сложност надхвърляща обичайната за този вид дела, но това обстоятелство само по себе си не води до прекомерност. Съдът в този смисъл съобрази, че договорения между страните размер на възнаграждение е близо до нормативно определения, както и че в сферата на свободно договаряне между клиент и адвокат, съдът следва да се намеси единствено и само, когато размера на договореното противоречи на нормативни изисквания или добросъвестността.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалба на Н. К. Н., ЕГН [ЕГН] за НИЩОЖНО Решение № Ж-767/19.11.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране и ВРЪЩА преписката за ново произнасяне, при съобразяване с указанията по тълкуване и прилагане на закона, съдържащи се в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на Н. К. Н., ЕГН [ЕГН] сумата от 610 лв. разноски в производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: